

1

忘れられない人

(คนที่ไม่มีทางลืมลง)

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว... ช่วงปิดเทอมฤดูใบไม้ผลิปีที่สิบเจ็ด (นานตรงไหน)

อากาศดีจังน้ำ~ ♥

ฉันคิดอย่างสบายอารมณ์พลางเตะขาไปมาอยู่บนม้านั่งในสวนสาธารณะขนาดใหญ่ที่มีสนามหญ้าเป็นสีเขียวสดใสและต้นไม้ใหญ่ร่มรื่นสุดๆ พลางกินข้าวปั้นจากคอนบินที่เป็นอาหารเย็นของฉันในวันนี้ไปด้วย >_<

ปกติฉันจะนั่งกินบนชิงช้าในสวนเล็กๆ ที่อยู่ใกล้บ้าน แต่วันนี้อยากลองเปลี่ยนบรรยากาศดูสักหน่อยเพราะเห็นอากาศดีก็เลยย้ายโลกขึ้นมาที่นั่นแทน~ เพิ่งเคยมาที่สวนแห่งนี้เป็นครั้งแรกเลยนะ อยู่ไม่ไกลเท่าไรแถมระหว่างทางที่มาวิวยังสวยมากทีเดียว~ ถ้าซากระบานคงยิ่งสวยกว่านี้อีกเนอะ >_<

10

ตอนนี้เริ่มเข้าสู่ฤดูใบไม้ผลิแล้ว อากาศก็เลยอุ่นขึ้นนิดๆ จนใส่แค่คาร์ดิแกนตัวเดียวได้ อีกไม่นานซากระก็คงจะบาน จากนั้นพอถึงวันเปิดเทอม...ฉันก็จะกลายเป็นนักเรียน ม.ปลาย ปีสาม พุดไปก็แอบรู้สึก

ที่กับตัวเองอยู่เหมือนกันที่จากเมืองไทยมาอยู่ญี่ปุ่นเข้าปีที่สามแล้ว
แบบนี้ อยู่ไปนานๆ ก็ซ้กจะคิดว่าตัวเองเหมือนคนญี่ปุ่นขึ้นเรื่อยๆ แล้วละ
(ยกเว้นความไม่เอ็งนะ อันนี้อยู่ที่พันปีก็คงไม่กระเตื้องขึ้นกว่านี้ละ T_T)

ส่วนที่ชอบที่สุดน่าจะเป็นอาหารละมั้ง อาหารอร่อยทุกอย่างเลย ไป
กินร้านไหนเมนูไหนก็อร่อยทั้งนั้น >_< ทำเอาน้ำหนักขึ้นมาเยอะทีเดียว
TAT ว่าไปก็ควรจะเริ่มไดเอ็ตได้แล้วนะเนี่ย #ปากก็ยังเคี้ยวข้าวปั้นหยับๆ

พอยึดข้าวปั้นขึ้นที่สองเข้าปากจนหมดแล้ว ฉันก็ความหาขวดชาข้าว
ที่ถือติดมือมาด้วย ในหัวก็คิดว่าชากล้วยยากจะแวะร้านเช่าดีวีดีหาหนังไป
ดูคืนนี้สักเรื่องสองเรื่อง...เลยไม่ทันได้สนใจเสียงดังป๊อกที่ดังมาจากที่ไหน
สักแห่งในสวน

และตอนนั้นเองที่มีเสียงตะโกนดังมาจาก...ที่ไหนสักแห่งในสวนอีก
เหมือนกัน

"ฮะ! หวaaaaa ตีไปไหนนะครีบูเมะซัง!"

"ว้ายยยย ขอโทษ TOT ฉันกลัวลูกมันโดนหัวก็เลยเหวี่ยงๆ ไปก่อนอะ"

หือ ?_? อะไรกันนะ ฉันเงยหน้าขึ้นจากขวดชาข้าวในมือเพราะเสียง
โวยวาย จากนั้นก็ได้อำตอบไวทันตาเห็น...เมื่อลูกเบสบอลลูกหนึ่งลอยโด่ง
ข้ามฟ้ามาพบรักกับหน้าผากฉันอย่างจังบ๊อเริ่ม...

บ๊ก!

"กรี๊ดดดด มาซารุคุง TOT ฉันทำคนตายไปแล้วรีเป่ล่า!"

ยัง...ยังไม่ตายค่ะ แค่มึนมาก... @_@

"ยังครับ ยังไม่ตาย แต่ไปดูก่อนจะตายจริงดีกว่า -O-"

ฉันเกิดมาได้สิบเจ็ดปีเต็ม เพิ่งเคยเห็นดวงดาวพร่างพราวตอนฟ้ายังไม่
มืดเป็นครั้งแรกก็วันนี้ ตอนที่ลูกเบสบอลลูกนั้นน็อคศีรษะฉันด้วยความ
แรงกว่าแปดร้อยเคซีเบล #มั่ว #สมองถูกกระเทือน

ฉันพยายามกะพริบตาให้ตัวเองตื่น ทว่าสติสติดกลับหนีฉันไปเรื่อยๆ
ภายในหัวที่หมุนตัวเหมือนลูกข่างเพราะแรงกระแทกทำให้คิดอะไรไม่ออก
เลย แต่ถึงจะไม่โดนกระแทกก็เชื่อว่าฉันจะคิดอะไรออกอยู่ดี #อ้าว

โครม!!

เจ้าหญิงผู้เลอโฉม

"อาบูไน! (อันตราย!)" ฉันได้ยินเสียงคนร้องโวยวายดังอยู่เหนือหัว ตอนที่อยู่ลิ้นชักตัวเองกำลังนอนแผ่อยู่บนพื้นหญ้าเหมือนปลาตาย หนึ่งตาเริ่มหนักขึ้นเรื่อยๆ จนกระทั่งมันปิดสนิทในที่สุด

แต่ว่ายังไม่ตายหรอกนะ แค่มดสติเฉยๆ ค่ะ (คิดว๊านะ)

...

...

เปิดเรื่องได้เจ๋งใช่ไหมล่ะ ฉันไม่อยากเหมือนใครนะ เพราะสองเล่มแรก (Nippon Sweetie & Nippon Cutie) ก็เปิดตัวกันอย่างอลังการไปแล้ว ฉันคนนี้เลยอยากจะทำแนวกับเขาบ้าง แต่เชื่อว่าฉันอยากจะได้คนดีลูกเบสบอลใส่หัวหรอกนะ เนื่องจากมันเจ็บไม่เบาเลยทีเดียว นี่ก็ยังไม่รู้ว่าสวมองฉันถูกกระทบกระเทือนแค่ไหนบ้าง หรือว่ากระเด็นหลุดหายไปแล้วรีเพล่า #บ๊ายบอ

ว่าแต่แนะนำตัวก่อนเลยแล้วกันนะคะ ฉันชื่อคริสซาระ ไม เป็นไอดอลสาวสวยหน้าใหม่ของญี่ปุ่นค่ะ >_< ที่จริงผู้จัดการห้ามไม่ให้เปิดเผยตัวจริงแต่ไหนๆ ก็ไหนๆ อะเนอะ~

"...คุณ...คุณครับ"

วันนี้ฉันจะมากินเพิ่มพลังก่อนจะไปแสดงคอนเสิร์ตที่โตเกียวโตมร่วมกับยูโตะและหนูมๆ ในวงของเขา...

"ได้ยินที่ผมพูดมั๊ยครับ"

เสียงเด็กหนุ่มคนหนึ่งที่มาพร้อมกับแรงตบเบาๆ ที่แกำทำให้สติตั้งของฉันที่เตลิดไปเที่ยวเล่นไกลถึงโตเกียวโตมกลับคืนสู่ที่ที่มันควรจะอยู่ในที่สุด...

แล้วก็รู้ว่าไอ้ที่มโนมาเมื่อกี้มันไร้สาระทั้งเพ ฉันไม่ได้เป็นไอดอลที่ชื่อไมเมยอะไรทั้งสิ้น แต่ฉันเป็นสาวไทยหน้าใสช่างมโนชื่อยัยฟ้า ที่แค่บังเอิญถูกลูกเบสบอลกระแทกหัวจนสลบเหมือดไปต่างหาก -O-;

"แปลกจัง ตอนคุณหมอเช็กดูก็บอกว่าแค่หัวโนเฉยๆ ไม่ได้กระเทือนไปถึงข้างในนี่นา..."

แฮม แยะจัง รุ่งนี้หมดสติต่อไปอีกสักหน่อยก็ดีหรอก เกือบได้จับยูตตี้

12

แล้วเขี้ยว U_U #มโนอย่างต่อเนื่อง

"...แต่ดูตาลอยๆ เหมือนสมองจะถูกกระทบกระเทือนอย่างแรงยังไงก็ไม่รู้อะ T_T หรือว่าฉันจะไปตามเซ็นเซย์ (คุณหมอ) มาอีกทีดีนะ"

ว่าแต่ทำไมตัวฉันในฝันถึงต้องซื้อคิรียาระ ไม้ด้วยอะ ทั้งที่ชื่อญี่ปุ่นของฉันคือโซระ (ท้องฟ้า) แท้ๆ เลย -^~ อุตส่าห์ได้ฝันฟินๆ แล้วทำไมข้อมูลไม่ตรงอีกเนี่ย เริงชะมัด

"มาซารุคุง T_T ฉันทำให้สมองเขาพังไปแล้วใช่ไหม กลอกตาใหญ่เลยอะ TOTT"

"ม่านตายังตอบสนองอยู่ ผมว่าเขาคงจะแค่กำลังช็อกละมั้งครับ" จะว่าไปสองคนนี่มาคุยอะไรกันงั่งงังๆ อยู่เหนือหัวฉันเนี่ย O_O; เห็นพูดกันไม่หยุดมาลึกลับแล้ว สมองใครพังกันนะ

ฉันยืนตัวลุกพรวดขึ้นมา นั่งแบบไม่มีปี่มีขลุ่ยจนเด็กหนุ่มตัวสูงๆ หน้าหวานๆ ที่ยื่นหน้าเข้ามาจ้องหน้าฉันใกล้ๆ ถึงกับตกใจงะถอยหลังไปชนโต๊ะ ในขณะที่เด็กผู้หญิงหน้าหวานอีกคนถึงกับร้องกรี๊ดพร้อมเอามือตบอก

"ตะ...ตะ...ตกใจหมดเลยคะ TOT"

"...ผมด้วย"

"ฉันด้วย -O-;;;"

เราสามคนจ้องหน้ากันเป็นทอดๆ จากนั้นพอฉันกะพริบตาปริบๆ เด็กหนุ่มคนเดิมก็พูดขึ้นมาหลังจากตั้งสติได้แล้ว

"ตอนนี้เราอยู่ที่คลินิกใกล้ๆ สวนเมื่อกี้นะครับ"

คลินิก -O- ฉันมาทำอะไรที่นี่

"คือว่า...ความผิดฉันเองคะ T_T" เด็กผู้หญิงหน้าหวานพูดเสียงอ่อยๆ เมื่อเห็นฉันทำหน้าเป็นสัตว์โลกพิศวงอยู่บนเตียงที่กลางห้อง "เมื่อกี้นี้ดิฉันเบสบอลไปโดนหัวคุณ...แล้วคุณก็สลบไป..."

อ้อ นึกออกแล้ว...ที่พาฉันไปเป็นดาวโดดเด่นบนฟากฟ้าเมื่อกี้นี้เอง -O-

"คุณรู้สึกยังไงบ้างคะ T.,T"

ฉันกะพริบตาใส่เธออีกรอบก่อนจะเอียงคอมองหน้าสาวน้อยร่างเล็ก
ไซส์มินิผู้มีหน้าตาน่ารักน่าเอ็นดูโดยยังไม่ได้ตอบอะไร จนกระทั่งเด็กหนุ่ม
หน้าหล่อตัวสูงผู้มีนัยน์ตาสีเฮเซลสวยที่สุดเท่าที่ฉันเคยเห็นมาเอื้อมมือมา
ดันไหล่ฉันเบาๆ พร้อมกับพูดด้วยน้ำเสียงจริงจัง

"อาการยังไม่ดี ฉันนอนนอนต่อดีกว่าครับ หมอเองก็บอกให้พักก่อน"

"ฉันโอเคดีค่ะ >O< กะโลกกฉันใหญ่กว่ามนุษย์นี่แอนเดอร์ธัล* อีก
นะ หนาแค่กะโลกกแหละ ส่วนสมองน่าจะเล็กนิดเดียว ข้างในก็คงกลวง
ละมั้ง..."

ฉันปั่นพืมพาไปตามประสา ก่อนจะหยุดพูดเมื่อเห็นสองคนข้างเตียง
ทำหน้าเหมือนกำลังคุยกับมนุษย์ต่างดาวอยู่

"เอาเป็นว่า...ฉันต้องรีบกลับแล้วแหละ ^O^ ไปก่อนนะคะทั้งสองคน"

"ตะ...เดี่ยวก่อน..."

ฉันลุกพรวดพราดขึ้นในจังหวะเดียวกับที่เด็กหนุ่มหน้าใสร้องห้ามไว้
และวินาทีต่อมาโลกก็โคลงเคลงจนขาฉันเสียหลักเกือบล้มหน้าทิ่ม -O-;;
หมับ!

"...ผมก็บอกแล้วไงครับว่าเดี่ยวก่อน"

"ชะ...ขอโทษค่ะ -O-;;;"

"กลับไปนอนที่เตียงเดี๋ยวนี้เลยนะครับ ผมจะไปตามหมอ" น้ำเสียง
ที่ตกลงต่ำเล็กน้อยทำให้ฉันรู้สึกกริ่งเกรงจนผลอหน่อไหลโดยไม่รู้ตัว TOT

"ตะ...แต่ว่าฉันต้องรีบกลับ นี่ก็จวนจะหกโมงแล้ว..."

"เดี่ยวผมจะไปส่งเองครับ"

"มะ...ไม่ต้องหรอก! ฉันโอเคจริงๆ! ฉันไปก่อนน้า~"

"หยุดก่อนครับ!"

เขาร้องห้ามไว้ตอนที่ฉันเดินหลุดจากท่อนแขนแข็งแรงมิดกับตอนแรก
ที่เห็นว่าผมอมบางลึบๆ ตอนเขาคว้าแขนฉันที่กำลังจะล้มเอาไว้...ฉันรู้สึก
ได้ว่าเขาแข็งแรงมาก คิดว่าน่าจะเป็นนักกีฬาละมั้ง...

คงเพราะฉันผลุบหนีออกมาตอนที่เขาไม่ทันตั้งตัว แถมผลอ

* ลักษณะทางกายวิภาคของมนุษย์นี่แอนเดอร์ธัลคือมีกะโลกศีรษะใหญ่

แป็บเดียวฉันก็ลงลิฟต์มาแล้วด้วย เขาก็เลยวิ่งตามฉันไม่ทัน ที่จริงก็แอบมีนอยู่ไม่น้อยแหละ แต่เวลาไม่อำนวยเลย T_T ถ้าใช้ความเร็วแบบเครื่องยนต์ ทวินเทอร์โบตอนนี้อาจจะกลับไปทันพอดี ค่อยยังชั่วหน่อย >O<

ระหว่างอยู่บนรถไฟ...ฉันก็นึกถึงเหตุการณ์เมื่อก็ขึ้นมาในหัว ดูๆ แล้วก็รู้ว่าเด็กกว่าฉัน แต่กลับตัวสูงมากๆ ทำเอาฉันเหมือนเด็กประถมไปเลย O_O ผมของเขาออกสีน้ำตาลแดงอาจจะเพราะโดนแดดจัดเป็นเวลานาน...นี่คาดเดาจากการที่ผิวของเขาไม่ขาวมากนักนะ แต่ผิวสีแทนนิดๆ นั้นก็ยิ่งเสริมให้รู้สึกเหมือนว่าเขาเป็นผู้ชายเท่าๆ ยิ่งกว่าเดิมเสียอีก ทั้งที่หน้าหวานนิดๆ แท้ๆ

แล้วยังมีนัยน์ตาสีเฮเซลนั้นอีก...

นั่นเป็นครั้งสุดท้ายที่ฉันนึกถึง...ก่อนที่แรงดันสะเทือนของรถไฟจะทำให้ฉันเคลิ้มหลับไป...และพอตื่นขึ้นมาอีกครั้งก็พบว่าเลยสถานีที่จะลงไปแล้ว

เอาเถอะ T_T ก็แค่นั่งย้อนกลับไปสถานีที่นั่นเอง ฮึก TTATT

ครึ่งชั่วโมงต่อมา

อืมมมมมมมม...

นี่ก็ไม่ออก TOT

ฉันก็มมองนาฬิกาข้อมือ พบว่ามันถ่านหมดและหยุดเดินไปแล้ว (ตั้งแต่เมื่อไหร่กัน TOT) เลยเงยหน้ามองสี่ของท้องฟ้าแทน ก็รู้ว่ามันใกล้จะถึงเวลากลับบ้านของทุกคนแล้ว ซึ่งในขณะนี้ฉันควรจะอยู่ในบ้าน ให้อาหารแมว เตรียมน้ำอาบให้อุ่นกำลังดี เตรียมรองเท้าสลิปเปอร์ ปิดกวาด เช็ดถูบ้าน จัดโต๊ะอาหารรอ (ไม่รวมอาหารเพราะเส้นห้ปลายจวกของฉันมันติดลบ) จากนั้นก็เข้าไปทำตัวสงบเสงี่ยมอยู่ในห้องตัวเองได้แล้ว

ทั้งหมดนั้นยังไม่ได้ทำอะไรสักอย่าง สาเหตุเพราะว่าฉัน...หากุญแจบ้านไม่เจอ T____T

ทำไมนี่ก็ไม่ออกนะว่าไปลืมไว้ไหน ปกติฉันพกติดตัวตลอดนี่นา T..T อยู่บอกระว่าเมื่อเข้าต่อนอกจากบ้านลืมหยิบมาด้วย เอ๊ะ แล้วถ้านั้นฉัน

จะล็อกบ้านได้อย่างไร

หรือว่าไม่ได้ล็อก O_O!?! ไม่สิ เมื่อกี้ลองเปิดดูแล้วก็ล็อกนี่นา แง
งั้นทำไงดีละ T_T

ฉันยืนหันรีหันขวางหันหน้าหันหลัง ทำเหมือนกุญแจอาจจะหล่นอยู่
แถวนี้หรือไม่ก็งอกขึ้นมาจากพื้นดิน สุดท้ายพอเงยหน้าขึ้นมองบนฟ้าอีก
ครั้ง ฉันก็พบทางออกได้ในที่สุด!

แหม ฉันนี่มันอัจฉริยะจริงๆ เลย >O< ถ้าไม่มีกุญแจบ้าน...ก็ป็น
เข้าบ้านซะก็ตื่นเรื่อง! #แน่ใจนะว่าคิดแล้ว

พอหาข้อสรุปได้ฉันก็ป็นต้นไม้ใหญ่ที่ปลูกอยู่หน้ารั้วบ้านขึ้นไป กิ่ง
มันยื่นไปถึงหน้าต่างชั้นสองอะ ฉันจำได้ว่าหน้าต่างตรงระเบียงห้องฉัน
ไม่ได้ล็อก ดังนั้นถ้าไปเข้าจากตรงนั้นน่าจะลงมาเปิดประตูบ้านให้ตัวเอง
ได้! ไอเดียเจิดแบบไม่ธรรมดาจริงๆ ไซ้มา~ ว่าแล้วก็...

เอ้า ฮีบ~

เออ ยากกว่าที่คิดแฮะ -O-;;; ควรจะเอาขาไปวางไว้ไหนละ ก้าว
ขึ้นไปก่อนแล้วค่อยคว่ำกึ่งบนหรือยังดี O_O ตอนอยู่ไทยก็ไม่เคยฝึกปีน
ต้นไม้มาก่อนเลยทั้งที่เคยอยู่บ้านสวนที่ราชบุรีกับยายตั้งนานแท้ๆ T_T แต่
ไม่เป็นไร ทุกอย่างต้องมีครั้งแรก ดังนั้น...

"อะ...อาบุนเ!"

มะ...มาอีกแล้วเหรอกำว่าอันตราย อะไรอันตรายอีกละ TOT

เป๊าะ!

ไอ้ะ กิ่งหัก -O-;

"กรี๊ดดดด!!!"

"อ๊ะ!!!"

หมับ!!

"...ฮู้ว...เกือบไป"

ฉันที่หลับตาปีศาจมนต์ภาวนานับถอยหลังเตรียมหลังหักไปแล้วรีบ
ลืมตาพรุดขึ้นมาทันทีที่ได้ยินเสียงคน O_O คาดหวังไว้ว่าอาจเป็นยมทูต
มารับวิญญาณฉัน แต่พอลืมตาขึ้นมาปุ๊บกลับได้สบตากับนายน์ดาฮีเซล

ที่เบิกกว้างด้วยความตกอกตกใจแทน

เอ๊ะ...ผู้ชายนั่นตาสวยขนาดนี้...ฉันเคยเห็นที่ไหนกันนะ

"ขึ้นไปทำอะไรบนนั่นครับ!"

ความเคลิบเคลิ้มเพราะนัยน์ตาทรงเสน่ห์เมื่อครู่ถึงกับแตกกระเจิง
เมื่อเจ้าของนัยน์ตาคู่นั้นถามฉันด้วยเสียงอันดังแบบไม่ให้ตั้งตัว -O-;;; และ
เพราะถูกจู่โจมแบบไม่พร้อม...ฉันเลยได้แต่ตอบไปแบบอึ้งๆ

"คือว่า...ฉันจำไม่ได้ว่าไปลี้ภัยมาบ้านไว้ไหน ก็เลยตั้งใจว่าจะป็น
เข้าทางหน้าต่างอะ -O-;;"

"คิดว่าจะป็นขึ้นไปถึงบนนั่นได้หรือครับ"

"...นั่นสินะ คิดดูดีๆ แล้วก็ไม่น่าถึงอะ (' ')"

"คนทั่วไปเขาไม่คิดป็นกันหรือก ทำไมไม่รอคนที่บ้านกลับมาก่อน
ล่ะครับ"

"ก็ฉันต้องรีบเข้าไปทำธุระนี่น่ะก่อนที่คนที่บ้านจะกลับมาถึงนี่นา"

"แต่ถ้าป็นต้นไม้ขึ้นไปแล้วตกลงมาคอหักตายก็จะได้ทำอะไรเลยนะ"

"...ก็จริง -O-"

"แหงสิ" เด็กหนุ่มแปลกหน้าป็นด้วยน้ำเสียงสุดจะเอือมระอา ก่อน
จะวางร่างฉันกลับลงบนพื้น ทำให้รู้ตัวว่าตลอดเวลาที่คุยกันเมื่อกี้เขายังอุ้ม
ฉันอยู่...ด้วยท่าทางเหมือนกำลังอุ้มตุ๊กตาคู่มุมๆ ไม่ใช่สาวไทยเนื้อแน่นอย่าง
ฉัน -O-;;;

แขนที่ดูเฝื่อนๆ เหมือนผอมบางของเขาณะแข็งแรงมากจริงๆ

"แล้วก็...นี่ครับ" ในระหว่างที่ฉันกำลังชื่นชมแขนของเขาอยู่นั้น เขา

ก็ยื่นบางอย่างมาให้ฉัน O_o? "ไม่ได้ลี้ภัยมาแค่กุญแจหรือกนะครับ แต่ลี้ภัย
ทั้งกระเป๋าดังต่างหาก"

"เอ๊ะ!! นี่มันกระเป๋าคงของฉันจริงด้วย!"

"...ก็จริงนะสิ ผมจะโกหกทำไม"

"ทำไมไปอยู่กับนายได้อะ -O-;"

"นี่ถามจริงจังหรือครับ =O=;" คราวนี้ถึงที่เขาเหวอบ้างแล้ว
ตอนที่ฉันรับกระเป๋ามาด้วยๆ หากกุญแจบ้านจนเจอมันนอนนิ่งอยู่ในนั่นจริงๆ

เย้~ รอดแล้ว~ "จำผมไม่ได้หรือ เราเพิ่งเจอกันเมื่อกี้เองนะครับ"

หือ O_o/ ฉันเงยหน้าขึ้นจากกุญแจบ้านในมือก่อนจะยื่นหน้าเข้าไป
จ้องหน้าเขา หน้าหวานๆ แต่ตัวสูงและผิวแทนๆ ก็บกล้ามแขนแข็งแรง...

"ฮ๊ะ!!!"

"...จำได้แล้วสินะ"

"หรือว่านายคือเด็กหนุ่มเบสบอลคนนั้น"

"ครับ ผมเอง" เขาพยักหน้าพร้อมกับถอนหายใจแผ่วเบา "ขอโทษ
ด้วยที่ต้องถือวิสาสะดูของในกระเป๋า เพราะวิ่งตามไปเรียกไม่ทันผมเลย
กะจะตามเอามาให้ที่บ้าน แต่ว่านะครับ..."

"หืม?"

"คนปกติที่ไหนเค้าเขียนทั้งชื่อและที่อยู่บ้านติดไว้กับกุญแจบ้าน
แบบนี้ล่ะครับ ถ้าคนเก็บได้เป็นโจรผู้ร้ายขึ้นมาจะทำยังไง"

นี่ฉันกำลังโดนดูอยู่หรือเปล่าเนี่ย -O-;;; รู้สึกเหงื่อตกเบาๆ แะ
ฉันมั่นใจว่าตัวเองอายุมากกว่าเขาซะ ทำไมบรรยายกาศมันสลับกันแบบนี้
ล่ะ

"...ก็...ฉันทำหยาบๆอะ -O- ที่ผ่านมาก็มีแต่คนใจดีเก็บได้แล้วเอา
มาคืนให้ซะ"

"แบบนี้ใช้ได้ทีไหนกันล่ะครับ ถ้ารู้ตัวว่าทำหยาบๆ ทีหลังก็เก็บไว้
ใต้กระถางต้นไม้หรือในตู้จดหมายสิครับ"

เดอจริงด้วย =O= ทำไมคิดไม่ถึงนะ

"หรือไม่กี่โลเป็นสร้อยห้อยคอไว้เลยก็ได้"

นั่นก็เป็นวิธีที่ดีเหมือนกัน แต่วิธีดีๆ ไม่เคยผุดขึ้นมาในหัวฉันหรอก
เพราะความคิดอ่านของฉันนั้นเกิดขึ้นในมิติที่สี่ ไม่เหมือนมนุษย์ทั่วไป
-O-;;; ไม่แน่ใจว่าเป็นเรื่องดีหรือไม่เหมือนกันนะ

"ให้ตายเถอะ...ทีนะที่ผมตามมาทันเวลาพอดี"

"เอ่อ ขอขอบคุณนะ แล้วก็ขอโทษด้วย..."

"ไม่เป็นไรครับ ความจริงพวกผมเองก็ผิดด้วยตั้งแต่แรก" เขาพูด
พร้อมกับโค้งให้ฉันอย่างสุภาพเรียบร้อย "ถ้าอย่างนั้นผมขอตัวก่อนนะครับ"

อย่าลืมกุญแจแล้วไปปีนต้นไม้อีกนะครับ มันอันตราย"

"...รับทราบค่ะ 〇〇^" ฉันโบกกุญแจให้เขาแทนคำตอบ เด็กหนุ่ม
หน้าใสหลุดหัวเราะออกมาแผ่วเบา ด้วยเสียงหัวเราะที่สดใสเหมือนเสียง
นกน้อยในฤดูร้อนกลางแดดจ้า ทำให้ฉันรู้สึกเหมือนเขากลายเป็นพระอาทิตย์
ไปจริงๆ ขึ้นมาแวบหนึ่ง...

19

ช่างมีตัวตนต่างกับฉันซะเหลือเกิน ทำเอาฉันแทบจะต้องหรีดตาเพราะ
เกิดรู้สึกเสปตจากออร่าที่สาดแสงแรงกล้าของเขาเลยทีเดียว #เพื่อเจ้า
ถ้าหากนี่เป็นบ้านของฉันเองที่ไทย ฉันเชิญเขาเข้าไปดื่มชาแทน
คำขอบคุณไปแล้ว ซึ่งมันไม่ใช่ และถ้าทำแบบนั้นแล้วเอ็งจกกลับมาเห็น
คงจะไม่ได้แน่ๆ

ถ้าอย่างนั้นก็...

"พ่อหนุ่มเบสบอล!!"

ฉันหันไปตะโกนเรียกเขาสุดเสียง ทำเอาเขาชะงักก่อนจะหันมามอง
ฉันด้วยสีหน้างงๆ ใบหน้าหล่อเหลาของเขาทำมุมได้เหมาะเจาะกับ
พระอาทิตย์ที่กำลังจะตกดินพอดี และทำให้เขาดูเหมือนเจ้าชายแห่งอาทิตย์
อัสดงจริงๆ #เรื่องลึกลับจำนวนต้องยกให้เธอนะ

"...ครับ?" เขาเอ่ยถามอย่างไม่แน่ใจเมื่อฉันเอาแต่เพื่อเจ้ากับตัวเอง
ในสมอง ฉันก็เลยดึงสติกลับมาแล้วถามออกไปด้วยรอยยิ้มกว้าง

"ฉันขอลืมชื่อไว้หน่อยได้รึเปล่า"

คำถามนั้นทำให้เขาหยุดยิ้มสดใสน่ารักออกมา...รอยยิ้มที่ทำให้ฉัน
รู้สึกเหมือนหัวใจพุ่งขึ้นสูงก่อนดิ่งลงต่ำสุดในเวลาชั่วเสี้ยววินาที...จากนั้น
ถามฉันด้วยน้ำเสียงเหมือนกำลังนึกเข้ากับอะไรสักอย่างอยู่

"ถึงผมจะบอกไป เตียวห่านาที่ต่อมาก็ลืมอีกอยู่ดีไม่ใช่หรือครับ"

"ไม่ลืมอยู่แล้วละจ๊ะ พ่อหนุ่มเบสบอล"

เขาหัวเราะกับคำว่าพ่อหนุ่มเบสบอลอีกครั้งก่อนจะตอบกลับมาด้วย
น้ำเสียงร่าเริง "ฮาเซคาวะ มาซารุครับ"

ฉันจัดการเหมมชื่อของเขาไปในเนื้อสมองที่เป็นลิมิตติดัดขึ้น (มี
จำนวนจำกัดมาก) อย่างรวดเร็ว ก่อนจะตอบกลับไปบ้างโดยไม่สนว่าเขา

เจ้าหญิงผู้เลอโฉม

อยากรู้หรือเปล่า

"ฉันชื่อไซระ โยโรซิกุเนะ (ยินดีที่ได้รู้จักนะ) ^-^"

"แล้วอย่าลืมผมอีกล่ะ"

"จะเขียนแปะฝาผนังไว้เลย รับรองไม่ลืมแน่ >O<"

"ขนาดนั้นเลยนะครับ"

"อ้อ! ขนาดนั้นแหละ!"

"งั้นก็รบกวนเขียนว่า 'อย่าลืมกุญแจบ้านนะ' ไว้ข้างๆ ชื่อผมด้วยนะครับ"

"ทำแบบนั้นฝาผนังก็เลอะเทอะไปกันใหญ่ล่ะสิ"

"ฮ่าๆๆๆ" มาซารุกุงหัวเราะเหมือนหยุดไม่อยู่ จากนั้นจึงโบกมือให้ฉันอีกรอบ "ผมต้องไปแล้วจริงๆ ครับ"

"บ้ายบาย~" ฉันโบกมือให้เขาบ้าง จากนั้นจึงมองส่งเขาจนกระทั่งอีกฝ่ายหายลับไป...

(ติดตามต่อได้ในฉบับเต็ม)

20